

NEUČ

ZRŮDU

DAVID DRÁBEK
TOMÁŠ BELKO
DAREK KRÁL
ELEFANTAZIE

PREMIÉRA
1. ÚNORA 2020
V DIVADLE ABC

REŽIE
DRAMATURGIE
HUDBA
HUDEBNÍ PRODUKCE
KOSTÝMY
SCÉNA
CHOREOGRAFIE

DAVID DRÁBEK
JANA SLOUKOVÁ
DAREK KRÁL
DAREK KRÁL, JAN P. MUCHOW
SIMONA RYBÁKOVÁ
PETR VÍTEK
DORA SULŽENKO HOŠTOVÁ

INSPICE
NÁPOVĚDA
POHYBOVÁ
SPOLUPRÁCE
KOREPETICE

EVA KUKUČKOVÁ
IVANA LUPAČOVÁ
JIŘÍ N. JELÍNEK
JIŘÍ JANOUCHE, DAREK KRÁL,
MARTIN SEDLÁČEK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ladislav Chalupa, Michal Kazda a Petr Holý. Světla Jan Beneš, Michal Machač a Kryštof Pokorný. Technika pod vedením jevištního mistra Ivana Jelínka. Rekvizity pod vedením Jany Vojáčkové. Garderoba pod vedením Miloslavy Faltové. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Maskérna pod vedením Evy Hruškové. Masku Sloního muže vyrobil Martin Kotrba. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

OBSAZENÍ

DR. FREDERICK TREVES
DR. HOWARD REINHOLD
JOSEPH MERRICK
„TROJNOH“ FRANKO
SAMIRA
RÓZA BLAŽKOVÁ
JOSEFÍNA „PEPI“
BLAŽKOVÁ
MOYZESS
MÓHANDÁS
KARAMČAND GÁNDHÍ
JOSEPHOVA MATKA

LADY COTHEMRADEOVÁ
ANN TREVESOVÁ
KASTURBA GÁNDHÍOVÁ
LILLY PUTOVÁ
SBOR

TOMÁŠ KLUS
PETR KONÁŠ
TOMÁŠ HAVLÍNEK
FILIP BŘEZINA
PETRA TENOROVÁ
TEREZA MAREČKOVÁ

TEREZA KRIPPNEROVÁ
ZDENĚK PIŠKULA

KRYŠTOF KRHOVJÁK
DANIELA KOLÁŘOVÁ /
HANA DOULOVÁ
MILADA VYHNÁLKOVÁ
IVANA MACHALOVÁ
SÁRA AFFAŠOVÁ
ŠTĚPÁNKA PENCOVÁ
ADAM KOUBEK, ANETA
POLÁCHOVÁ, BARBORA
FIALOVÁ, EVA MIŠKOVIČ,
JAROMÍR HOLUB,
MAGDALENA ŘEHOŘOVÁ,
ŠTĚPÁN PILLER, PATRIK
MOŽÍŠ, VÁCLAV KOUTECKÝ,
VILEMÍNA MARHOULOVÁ

HUDBU NAHRÁLI

SPOLUPRÁCE NA HUDEBNÍ PRODUKCI:
ZUZANA DOSTÁLOVÁ

ARANŽMÁ KOMORNÍHO SMYČCOVÉHO
ORCHESTRU A SBORU: MARTIN
SEDLÁČEK, DAREK KRÁL

KOMORNÍ SMYČCOVÝ ORCHESTR
(PRVNÍ HOUSLE: VLASTIMIL KOBRLE)

GRAND PIANO, HAMMONDOVY VARHANY,
RHODES PIANO, ZVUKOVÉ MODULY A VIRTUÁLNÍ
NÁSTROJE: DAREK KRÁL

GROOVES A SOUND DESIGN: JAN P. MUCHOW

MIX A MASTERING: ŠTĚPÁN ŠKOCH

HUDEBNÍ STUDIA: ALL SENSES PRODUCTION,
PRAHA, SONO RECORDS, UNHOŠŤ

JOSEPH MERRICK

SLONÍ MUŽ
(1862–1890)

Sloní muž, vlastním jménem Joseph Carey Merrick, se narodil v roce 1862 v Leicesteru v rodině textilního dělníka Josepha Merricka a jeho ženy Mary Jane, rozené Pottertonové. Ta pracovala jako služka a později jako učitelka v nedělní škole. Údajně trpěla nespecifikovaným tělesným postižením a postiženě se narodilo i jejich další dítě, holčička Marion. Třetí potomek Merrickových, syn William, zemřel ve čtyřech letech na spálu.

Jako novorozeně působil malý Joseph zcela normálně, ale před druhým rokem života se začaly projevovat tělesné deformace. Jeho choroba zůstávala záhadou, nejprve se podle výzkumů tradovalo, že trpěl elefantiázou, nemocí způsobenou parazitem, později se oficiální diagnóza změnila na specifickou genetickou poruchu neurofibromatózu, v roce 1979 ale vědci zkoumající Merrickovy ostatky definitivně potvrdili, že jde o vzácný Proteův syndrom, vrozené onemocnění způsobující abnormální růst tkání. Právě díky zbytnění některých částí těla získal Sloní muž svou přezdívku, zdánlivě totiž skutečně slona připomínal. Byl sice podprůměrné postavy a křivá páteř s hrbem ho dělala ještě menším, ale na obrovitosti mu dodávala veliká, znetvořená hlava, která ve svém průměru měřila více než pas normálního muže. Nad obočím se mu klenula obrovská kostní hmota ve tvaru velké homole, vzadu naopak visel vak houbovitě, plíseň připomínající kůže, která byla svou strukturou podobná kvěťáku. Na temeni mu rostlo jen pár řídkých vlasů. Z horní čelisti vyčníval další kostní útvar, který horní ret obrátil naruby, znemožňoval artikulaci a z úst udělal slintající otvor. Obličej tedy vypadal,

jako by z něj rostl jakýsi zakrnělý chobot. Deformaci neuniklo kromě hlavy ani Merrickovo tělo. Ze zad visely až do půli stehen laloky svalstva a zvrásněné kůže. Pravá paže byla obrovská a neforemná, stejně jako obě nohy. Coby malý chlapec prodělal navíc úraz kyčlí, poranil si levý kyčelní kloub a zůstal chromý, proto mohl chodit pouze o holi. Na rozdíl od vzpomínek doktora Trevese, který čtenářům zprostředkoval své vyprávění o Sloním muži jako o všemi opuštěném sirotkovi, vyrůstal Merrick jako dítě v úplné rodině a i přes fyzický handicap se mu dostalo školního vzdělání. V roce 1873 ale matka Mary zemřela a život s otcem a jeho novou ženou se stal pro chlapce peklem. Ve třinácti letech opustil školu a začal pracovat v nedaleké továrně na cigarety. Bohužel se postupně zhoršovala deformace jeho pravé ruky a spolu s ní mizela manuální zručnost. Do tří let přestal svou práci zvládat a z výroby musel odejít. Otec se pokusil zaměstnat ho alespoň ve svém podniku jako podomního obchodníka s galanterií, tento pokus však vzhledem k Josephovu zevnějšku skončil fiaskem. Rodina finančně strádala, otec svého syna, který nebyl schopný domů přinést žádné peníze, několikrát fyzicky napadl. Mladík proto opustil rodinu a žil několik let na ulici. Celkem čtyři roky strávil Merrick v chudobinci Union Workhouse, kde o něj bylo mezi stovkami ubytovaných alespoň částečně postaráno, byť v rámci velmi nuzných podmínek. Záhy pochopil, že jedinou možností, jak opustit chudobinec a začít pracovat, bude své fyziognomie cíleně využít a stát se placenou kuriozitou v panoptiku. Napsal proto dopis kabaretnímu umělci Samu Torrovi a požádal

ho o angažmá a kočovné vystupování. Psal se rok 1884 a „Sloní muž – napůl člověk, napůl slon“ se stal hlavní atrakcí senzacechtivého Londýna. Principál Tom Norman dostal strach, že vzhled Sloního muže je pro diváky obudária příliš hrůzný, a vystavoval ho proto už jen jako sólo exemplář v jednom bývalém obchodě na Whitechapel Road. A právě v této ulici se nacházela také Londýnská královská nemocnice, kde mladý zaměstnanec Reginald Tuckett zaníceně vyprávěl o hrůzně podívané svému nadřízenému, chirurgovi Fredericku Trevesovi. Ten poté, co se sám přesvědčil o anatomických zvláštnostech nebožáka, požádal majitele atrakce, aby mohl Merricka podrobněji popsat a představit kolegům na schůzi Londýnské patologické společnosti. Nebylo jednoduché Merricka do nemocnice dostat bez větší pozornosti. Proto mu Treves našel převlek, dlouhý černý plášť a kápi, v níž ale i tak podivný muž budil hrůzu. Při představení na konziliu vyvolal mezi odbornou veřejností Merrickův zjev poprask a všechny anomálie byly důkladně popsány a zaznamenány. Poté se musel vrátit ke svému zaměstnavateli, obchod však ještě na sklonku roku 1884 po zásahu policie zavřeli a Sloní muž se vydal spolu s manažerem Samem Roperem, známým majitelem cirkusových atrakcí, na tour mimo Londýn. Policie v Anglii začala potírat obudária, nezbylo tedy než vlast opustit, protože zbytek Evropy se zdál pro podnikání tohoto typu liberálnější. V Bruselu byl Merrick hned po příjezdu okraden novým manažerem a zůstala mu pouze zpáteční jízdenka do Londýna a pár drobných. Vydal se tedy na neradostnou složitou pout' zpět do Anglie,

sám, lynčovaný davu, bez prostředků a jídla. Po příjezdu ho před napadením agresivními kolemjdoucími zachránila policie. Na stanici z něj sice nemohli dostat ani slovo, ale v kapse objevili zapadlou vizitku Dr. Trevese. Tak se cesty obou hrdinů střetly podruhé a tentokrát už definitivně. Doktor Frederick Treves zařídil Merrickovi pokoj v Královské nemocnici a začal se o něj starat. Ani poskytnutí azylu neprobíhalo jednoduše. Nemocnice totiž mohla sloužit pouze pacientům s akutními potížemi, ne dlouhodobě nemocným. Ředitel nakonec doživotní pobyt Merrickovi povolil, ovšem za předpokladu, že nemocnice sežene dostatek finančních prostředků. Doktor Treves proto zveřejnil výzvu v novinách a popsal tam celý Merrickův pohnutý příběh. Nejenže se finanční prostředky nasbíraly v rekordním čase, ale rázem se tak ze Sloního muže stala nová hvězda, tentokrát zajímavá atrakce pro londýnskou společnost. Mladému muži se v pokoji hromadily dárky od šlechticů a hereček, navštěvovali ho aristokraté, každý se chtěl s tímto zvláštním člověkem setkat. Merrick konečně žil své šťastné dny, hodně četl, debatoval o umění, navštívil divadlo. I přes omezenou motoriku maloval, pletl košíky a skládal papírové vystřihovánky slavných staveb. S doktorem Trevesem se stali opravdovými přáteli. I se skvělou péčí se však jeho zdraví zhoršovalo. Joseph Merrick zemřel v roce 1890 ve svých sedmadvaceti letech ve spánku. Celý život musel spát vsedě, skrčený a podepřený mnoha polštáři. Jeho největším přáním bylo žít jako jiní lidé. Možná i proto jednoho večera pokojně uleh na záda. A váha jeho hlavy mu zřejmě zlomila vaz...

SIR FREDERICK

TREVES

(1853–1923)

Šlechtný přítel, zachránce a objevitel Josepha Merricka byl prominentním britským chirurgem, odborníkem na anatomii a osobním lékařem královské rodiny. Jako jeden z prvních lékařů operoval v roce 1880 slepé střevo, pomáhal dál prosazovat tento typ zákroku, a dokonce pomocí něj zachránil život Eduardu VII. pár dní před korunovací. Za to získal četná vyznamenání a řády, později se stal rektorem univerzity v Aberdeenu.

Josepha Merricka spatřil poprvé v roce 1884, kdy ho předvedl na konziliu Lékařské patologické společnosti, popsal a obrazově zdokumentoval jeho fyzické deformace a později seznámil veřejnost s mladíkovým neuvěřitelným příběhem. Zdůrazňoval přitom svůj hlavní objev. I přes to, že z počátku doufal, že je Joseph Merrick postižený fyzicky i mentálně a pohybuje se tak na hranici demence a neuvědomuje si svou situaci, s hrůzou postupně odkryl, že jde o vysoce inteligentního a citlivého jedince, který je v komunikaci pouze hendikepován špatně srozumitelnou mluvou. Umožnil mu tedy více číst, seznamovat se s uměním, ztrácet ostych a strach z lidí. Josephu Merrickovi tak dopomohl ke šťastnějšímu životu, až do jeho smrti v roce 1890.

Doktor Frederick Treves poté odešel jako lékař dobrovolník do polní nemocnice, účastnil se bojů během druhé búrské války (1899–1902) a v roce 1920 se odstěhoval do Švýcarska, kde žil až do své smrti v roce 1923. Na sklonku života se věnoval literární tvorbě. Válečné zkušenosti popsal ve sbírce povídek *Příběhy z polní nemocnice*, osudové přátelství s Josephem Merrickem zpracoval v knize *Sloní muž a další vzpomínky* (1923). Lehce zde realitu Merrickova života upravil, zvláště období dětství, a v celé knize tituluje hrdinu jménem John. Skutečné jméno „Joseph“ se v rukopise objevuje jen jako chyba, vždy pečlivě přepsaná. Proč se takhle doktor Treves rozhodl, se už nikdy nedozvíme. Přesto je radostí číst tyto emotivní zápisky o velkých pokrocích jeho pacienta a o osudovém sblížení dvou pozoruhodných mužů.

„ŽIVOT MERRICKA, NEŽ JSEM SE S NÍM ZNOVU POTKAL NA POLICEJNÍ STANICI V LIVERPOOLSKÉ ULICI, BYL PLNÝ PONÍŽENÍ A HRUBOSTI. NEMĚL ZA SEBOU MINULOST, NA KTEROU BY CHTĚL VZPOMÍNAT, A NEMĚL PŘED SEBOU BUDOUCNOST, NA KTEROU BY SE MOHL TĚŠIT. BYLO BY LOGICKÉ SE DOMNÍVAT, ŽE SE Z NĚJ STAL RÝPAVÝ A ZLÝ MIZANTROP, PLNÝ ZÁŠTI A NENÁVISTI KE VŠEM LIDEM, NEBO NA DRUHOU STRANU, ŽE SE STAL ZOUFALÝM MELANCHOLIKEM, JEHOŽ STAV HRANIČIL S IDIOTISMEM. MERRICK SE VŠAK NESTAL TÍM ANI ONÍM. JEHO TRÁPENÍ Z NĚJ UDĚLALO ŠLECHETNÉHO ČLOVĚKA. BYL TO JEMNÝ, MILUJÍCÍ A MILOVÁNÍHODNÝ TVOR, BEZ JAKÉKOLI ZNÁMKY CYNISMU NEBO ZÁŠTI. JEHO VDĚČNOST K LIDEM, KTEŘÍ BYLI NABLÍZKU, BYLA DOJEMNÁ VE SVÉ UPŘÍMNOSTI A VÝMLUVNÁ VE SVÉ DĚTSKÉ PROSTOTĚ, S JAKOU JI VYJADŘOVAL. Z MERRICKA SE STAL POZDĚJI JEDEN Z NEJŠTĚTNĚJŠÍCH LIDÍ, JAKÉ JSEM MĚL PŘÍLEŽITOST POZNAT. NEJEDNOU MI ŘEKL: ‚POCIŤUJI ŠTĚSTÍ ČTYŘIADVACET HODIN DENNĚ.‘“

(ZE VZPOMÍNEK FREDERICKA TREVESE)

JACK ROZPAROVAČ

I MAHÁTMA

GÁNDHÍ

VIKTORIÁNSKÁ ANGLIE OSMDESÁTÝCH LET

Londýn, polovina osmdesátých let devatenáctého století. Architekt Horace Jones právě zvítězil se svým návrhem na stavbu Tower Bridge, královna Viktorie slaví padesát let s korunou, z hlavního města impéria se stává nejlidnatější metropole světa, zatímco Arthur Conan Doyle rozvažuje první črty svého superhrdiny Sherlocka Holmese. A na právnickou akademii Inner Temple nastupuje odhodlaný dvacetiletý indický mladík Móhandás Karamčand Gándhí. Budoucí duchovní vůdce indického hnutí za nezávislost měl tehdy po maturitě a přes nevíli indické rodiny si prosadil svůj záměr studovat v Londýně. Byl za to vypovězen z kasty a postarat se navíc musel i o svou manželku Kasturbu, se kterou byli sezdáni už jako děti. Přes všechny potíže se mu podařilo londýnskou studijní misi úspěšně dokončit, v roce 1891 složil advokátské zkoušky a vyrazil poté bojovat za práva Indů a aplikovat pojem satjágrahy, tedy setrvání na pravdě.

Budoucí indický bojovník za nenásilí se mohl v roce 1888 na londýnských ulicích paradoxně míjet s mužem, který naopak díky násilné cestě navěky proslul. Fantom jménem Jack Rozparovač se stal nejslavnějším sériovým vrahem viktoriánské Anglie, měl na svědomí zřejmě až deset obětí. Působil především v chudinské čtvrti Whitechapel, tedy shodou okolností nedaleko Trevesovy Královské nemocnice. Vraždil prostitutky, vždy jim prořízl hrdlo a poté je ještě různě, téměř profesionálně rozřezával a zohavoval. I proto padaly často úvahy o jeho skutečné identitě řezníka nebo lékaře. Až v roce 2019 vyšlo díky DNA testům najevo, že pachatelem byl zřejmě polský holič Aaron Kosminski, kterému bylo v době činů třiaadvacet let.

TVŮRCI A HERCI

DAVID DRÁBEK

Vystudoval filmovou a divadelní vědu na FF Univerzity Palackého, působil jako dramaturg Moravského divadla v Olomouci a umělecký vedoucí Studia Hořící žirafy. Od roku 2005 byl stálým režisérem pražského divadla Minor. V letech 2009–2017 byl uměleckých šéfem Klicperova divadla. Za své hry získal mnoho ocenění, je několikanásobným držitelem Ceny Alfréda Radoka. Od sezony 2018/19 je stálým režisérem Městských divadel pražských.

DAREK KRÁL

Absolvoval FF Univerzity Palackého. Spoluzaložil Studio Hořící žirafy, jako autor hudby spolupracoval s řadou českých režisérů, nejčastěji však s Davidem Drábkem. Věnuje se nejen hudbě užité (například hudební spoty, hudba k dokumentárním filmům), ale také produkuje alba mladým kapelám a interpretům. S Norou Grundovou vytvořil hudební projekt Maya.

TOMÁŠ BELKO

Studoval Konzervatoř Jaroslava Ježka. Stal se saxofonistou a textařem skupin Škumpa Umpa, Matěj Čech, Garáž a Sto zvířat. Psal hry pro divadelní soubor Šrapnel. Spolupracoval s řadou známých interpretů, písňové texty psal i pro film a divadlo (především pro inscenace Davida Drábka). Je spoluautorem muzikálů *Ještěři* (Klicperovo divadlo, 2009) a *Lucie, větší než malé množství lásky* (Hudební divadlo Karlín, 2013). Je autorem konceptu koncertní show *Valdianno – Město zrcadel* (2015).

JANA SLOUKOVÁ

Na DAMU vystudovala dramaturgii činoherního divadla a obor teorie a kritika. Od roku 2008 působila jako dramaturgyně Klicperova divadla v Hradci Králové, v roce 2017 se stala uměleckou

šéfovou této scény. Během hradeckého působení byla dramaturgyně mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů. Od sezony 2019/20 je šéfdramaturgyně Městských divadel pražských.

PETR VÍTEK

Vystudoval scénografii na KALD DAMU. Kontinuálně spolupracuje s režiséry Adamem Svozilem, Davidem Drábkem či Tomášem Loužným. Vytvořil scénografie pro Divadlo Na zábradlí, Klicperovo divadlo, Jihočeské divadlo, Městské divadlo v Kladně nebo Divadlo Letí. Mezi jeho operní projekty patří *La Gioconda* (Státní opera Banská Bystrica) nebo *Iris a Broučci* (Divadlo J. K. Tyla).

SIMONA RYBÁKOVÁ

Studovala na Střední a Vysoké umělecko-průmyslové škole (v ateliéru textilního výtvarnictví). Kostýmní návrhy vytvořila pro desítky domácích i zahraničních inscenací, rozsáhlá je i její kostýmní tvorba filmová. Získala mnoho cen: 1. cenu v soutěži Swarovski Award, zlatou medaili za design textilu na Mezinárodním veletrhu Brno, Zlatou trigu za kolektivní českou expozici PQ 99 a ceny ze scénografických výstav v Cardiffu (2013) a Tchaj-peji (2017).

DORA SULŽENKO HOŠTOVÁ

Absolvovala konzervatoř Duncan Centre v Praze. Upoutala pozornost sólovými kreacemi: *Arkánium* bylo nominováno na Cenu SAZKY, získala také cenu diváků a cenu za nejlepší taneční výkon na Mezinárodní choreografické soutěži Masdanza. S choreografií *Na Bidýlku* získala 1. místo v soutěži Cena Jarmily Jeřábkové. Autorská představení *Tore a Proces* se hrála po celém světě. Spolupracuje mimo jiné se souborem VOSTO5, Cirkem La Putyka a divadlem Minor.

TOMÁŠ KLUS

Vystudoval herectví na DAMU, poté se věnoval především hudbě. Vydal úspěšná alba *Cesta do záhu(d)by* (2008), *Hlavní uzávěr splínu* (2009), *Racek* (2011), *Proměnamě* (2014), *Anat život není* (2015), *SpOLu* (2018) a *Klusymfonie* (2019). Je několikanásobným držitelem hudebních cen. Zahrál si v *Deadline Studia Ypsilon* v režii Braňo Holička (2011), častěji účinkoval ve filmech – mj. *Anglické jahody* (2008), *Veni, vidi, vici* (2009), *Tajemství staré bambitky* (2011), *Tři bratři* (2014).

PETR KONÁŠ

Vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou. Působil v Západočeském divadle v Chebu, kde si zahrál třeba Romea v Shakespearově *Romeovi a Julii*, Milouše ze *Saturnina* nebo Dona Josého v *Carmen*. Následovalo angažmá v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Mezi jeho tamější role patřil například Kazimír v *Kazimírovi a Karolíně*, kníže Václav v Tylových *Krvavých křtinách* anebo baron Tuzenbach ze *Tří sester*. Známy je také z televizních seriálů *Ordinace v růžové zahradě*, *Cesty domů* a *Modrý kód*.

TOMÁŠ HAVLÍNEK

Během studia na DAMU hostoval např. v Divadle pod Palmovkou nebo v Divadle na Vinohradech. V roce 2015 nastoupil do stálého angažmá do Jihočeského divadla v Českých Budějovicích, kde v průběhu tří let ztvárnil mimo jiné role v inscenacích *Shakespeare v Hollywoodu*, *Kněžovy děti* nebo *Zavolejte Jeevese*. Za role v *Katech* a *Donu Juanovi* získal v roce 2018 Jihočeskou Thálii. Spolupracuje i se souborem Tygr v tísní a je také aktivně činný v několika hudebních uskupeních.

FILIP BŘEZINA

Již jako student DAMU hrál v divadle DISK, například v inscenacích *Žranice* či *Běsi*. Poté spolupracoval s Divadlem Petra Bezruče, Národním divadlem moravskoslezským, Divadlem pod Palmovkou, A studiem Rubín nebo Divadlem Spektákl. Před filmovou kamerou se objevil v tragikomedii *Vybíjená*.

Svou první hlavní roli dostal v romantickém dramatu *Zlatý podraz*. Objevil se také ve filmu *Zahradnictví* Jana Hřebejka a Petra Jarchovského.

PETRA TENOROVÁ

Už během studií na Janáčkově konzervatoři v Ostravě hostovala v Národním divadle moravskoslezském. Poté nastoupila do Východočeského divadla v Pardubicích, kde odehrála mnoho rolí (mj. Eržiku v *Baladě pro banditu*, *Markétu Lazarovou* aj.). Spolupracovala také s pardubickým Divadlem Tří. Poté byla v angažmá v Městském divadle v Kladně. Jakožto Kateřina Horovitzová se účastnila projektu *Vlak Lustig*. Hostuje také v divadle Kalich nebo Divadle MANA.

TEREZA MAREČKOVÁ

Vystudovala na brněnské konzervatoři hru na housle. Od roku 2013 byla v angažmá v Divadle Husa na provázku. Za roli v inscenaci *Vitka* získala Cenu Divadelních novin a Cenu divadelní kritiky. Věnuje se také skládání scénické hudby (*Ubu králem: Svoboda!*, *Žltým včelám žlté slzy*...). Od jara 2019 je členkou souboru Městských divadel pražských. V Opeře Národního divadla hostuje ve *Sternenhochovi* Ivana Achera.

TEREZA KRIPPNEROVÁ

Studovala Pražskou konzervatoř obor populární hudba a jazz a činoherní herectví na DAMU. Účinkovala v divadlech Rokoko, Hudebním divadle Karlín a Indigo Company. Hrála také v divadle Aqualung a v souboru BodyVoiceBand. Zpívala v kapelách Discoballs a The Spankers, Green Smatroll, Golden Prague Big Band Prague aj. Od roku 2017 zpívá se svou dvorní kapelou The Masters, s níž vydala album *Out Of The Blue*.

ZDENĚK PIŠKULA

Vystudoval hudebně dramatický obor na Pražské konzervatoři. Od svých třinácti let je vyhledávaným televizním a filmovým hercem

(mj. seriály *Vypřávej* či *Doktoři z Počátků* nebo filmová pohádka *Tři bratři* režiséra Jana Svěráka), krom toho účinkuje např. v Divadle U22 (v dramatu *Punk Rock* Simona Stephense) či v agentuře Harlekýn (Williamsův *Skleněný zvěřinec* se Simonou Stašovou v hlavní roli). Je členem Městských divadel pražských od sezony 2018/19.

KRYŠTOF KRHOVJÁK

Vystudoval herectví na KALD DAMU, kde absolvoval v autorské inscenaci *Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2018*. Od začátku studií na DAMU spolupracuje s divadelním souborem Tygr v tísní ve Vile Štvanice: *Synáčci* Tomáše Loužného, *Vořezávátka* a *Berlín Alexanderplatz* Iva Kristiána Kubáka a Marie Novákové. Dále hostuje v divadle D21 v titulní roli inscenace *Utrpení mladého Werthera* režiséra Jakuba Šmída.

DANIELA KOLÁŘOVÁ

Vystudovala DAMU, po absolutoriu nastoupila do Divadla S. K. Neumanna a v roce 1971 se stala na dlouhou dobu členkou Divadla na Vinohradech. Hostovala i na jiných scénách, za svůj výkon v inscenaci *U cíle* v divadle Komedie získala v roce 2005 Cenu Alfréda Radoka. S Davidem Drábkem spolupracovala na inscenacích *Věc Makropulos* (Divadlo na Vinohradech, 2008) a *Náměstí Bratří Mašínů* (Klicperovo divadlo, 2009). Ztvárnila také bezpočet výrazných filmových a televizních rolí.

HANA DOULOVÁ

Vystudovala brněnskou JAMU, poté působila v Českých Budějovicích, v Západočeském divadle v Chebu a v Hradci Králové. Na oblastních scénách si zahrála mnoho krásných úloh – Puka ve *Snu noci svatojánské*, Haničku v *Lucerně*, Helenu v *Milencích z kiosku* nebo Marju v *Revizorovi*. V MDP ztvárnila mnoho rolí, z poslední doby například v inscenacích *Lakomá Barka*, *Čapek*, *Pan Kaplan má třídu rád*, *Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách*, *Holky z kalendáře* aj.

MILADA VYHNÁLKOVÁ

Vystudovala JAMU, v Národním divadle Brno poté hostovala v inscenacích Braňo Holička – *Černá labuť* (2015), *Kmeny* (2017) a *Roky a kroky* (2018). Potkala se s ním rovněž na jevišti pražského Národního divadla (*Jsmo v pohodě*, 2017) a divadla Minor (*Game*, 2019). Spolupracovala s brněnským Divadlem U stolu, Divadlem Feste a HaDivadlem, pražským Divadlem Letí, hostovala také v Jihočeském divadle, Divadle Polárka nebo Divadle na Fidlovačce.

IVANA MACHALOVÁ

Působí například v divadle Minor v inscenacích *Demokracie* (režie Braňo Holiček, 2014), *Pinokio* (režie Jiří Jelínek, 2018), *O veliké řepě* (režie Monika Jelínková, Jiří Jelínek, 2019). Hostuje také v Divadle D21 a v Komorní činohře. Spolupracuje rovněž s Geisslers Hofcomoedianten a s 3D Company. V minulosti hostovala v Divadle na Vinohradech, Národním divadle a v Klicperově divadle v Hradci Králové.

SÁRA AFFAŠOVÁ

Vystudovala herectví na pražské DAMU, kde absolvovala rolemi v divadle DISK (F. Bruckner: *Choroby mládí*, E. Hostovský: *Cizinec hledá byt*, F. Zeller: *Rozhovory s astronauty*) v režii Tomáše Loužného, Barbory Maškové a Zuzany Burianové. Již za studií ztvárnila epizodní role v televizních filmech a seriálech. Objevila se také v kanadském dramatu *The Death and Life of John F. Donovan* (2018). V současné době hraje též v seriálech *Rapl* a *Ulice*.

ŠTĚPÁNKA PENCOVÁ

Vystupovala v projektu černého divadla WOW, hrála v Divadle Radka Brzobohatého (*Magic light show*), účinkovala také v opeře *Salome* v Divadle J. K. Tyla v Plzni. Dostala několik domácích i zahraničních filmových rolí, vystupuje v tanečních projektech (*Czech Cabaret Show*). Hraje také v Hudebním divadle Karlín (*Addams Family*) a v Divadle Hybernaria (*The Greatest Show*).

DAVID DRÁBEK, TOMÁŠ BELKO, DAREK KRÁL
ELEFANTAZIE

Devátá premiéra sezony 2019/20.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Jana Slouková.

Grafická úprava Riana Št'áhlavská.

 bnt attorneys
in cee

LEKAT SE

TMY

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

ABC MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ KOMEDIEROKOKO